

ת"פ 13268/09/15 - ב.יאיר חברה קבלנית לעבודות בניה 1988 בע"מ נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

11.4.22

ת"פ 13268-09-15 מדינת ישראל נ' פינס ואח'

לפני כבוד השופטת טלי חיימוביץ
המבקשת: 6 - ב.יאיר חברה קבלנית לעבודות בניה 1988 בע"מ
ע"י ב"כ עו"ד מונק

נגד
המשיבה: מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד קרמני וטל מפמת"א

החלטה

בקשת נאשמת 6 (להלן: "המבקשת"), לפסוק לה הוצאות הגנתה, מכוח סעיף 80 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: "חוק העונשין"), לאחר שזוכתה מהאישום נגדה.

פתח דבר

1. כתב האישום עוסק בפרשיה במסגרתה נפלה המבקשת, חברה ציבורית העוסקת ביזמות נדל"ן, קורבן, למעשי מרמה של חלק מהנאשמים האחרים, אחד מהם הוא יו"ר הדירקטוריון שלה ומנהלה הפעיל. האחרים גרמו במרמה למבקשת להתקשר בחוזה בניה עם חברה בשליטת ראש ארגון פשיעה, חברה אשר גם לא היתה מורשית לבצע עבודות קבלנות. כן גרמו הנאשמים האחרים למבקשת לשלם תשלומים שלא נדרשו לצורך הבניה, כדי שישמשו למטרות זרות.

2. המבקשת הועמדה אף היא לדין באותו כתב אישום, בעבירות על חוק רישום קבלנים וחוק התכנון והבניה.

3. לאחר הגשת הסיכומים המלצתי למשיבה לחזור בה מן האישום כנגד המבקשת, והיא עשתה כן בישיבה מיום 7.3.21.

4. עתה עותרת המבקשת לפסוק לה את הוצאות הגנתה.

עובדות כתב האישום הרלוונטיות לעניין

5. על פי עובדות כתב האישום, חברו מספר אנשים למטרת הוצאת כספים במרמה מהמבקשת, והעברתם ליצחק אברג'יל, המתואר בכתב האישום כראש ארגון פשיעה ומחולל הקשר הפלילי (להלן: "אברג'יל"). בקשירת הקשר היו מעורבים נאשמים 1, 2, 5 ואברג'יל. נאשם 5 (להלן: "י"ב"), היה במועדים הרלוונטיים יו"ר הדירקטוריון ומנהלה הפעיל של המבקשת.

6. נטען כי נאשמים 1 ו-2 ביחד עם אברג'יל הקימו במשותף חברה בע"מ, היא נאשמת 4 (להלן: "גן-רווה"), אשר

עמוד 1

למראית עין היתה רשומה כחברה בבעלות נאשם 2 בלבד. גן-רווה הציגה עצמה במרמה כחברת בניה בעלת סיווג קבלני ג/2, למרות שלא היתה כזו.

7. במסגרת הקשר דאג י"ב כי המבקשת, באמצעות חברת בת שלה בשם ב. יאיר (333), תחתום עם גן-רווה על שני חוזים לבניית 86 יחידות דיור באילת (להלן: "המיזמים"), למרות שידע כי גן-רווה אינה חברה קבלנית ואינה מוכשרת לבנות מיזמים בסדר גודל כזה. גן-רווה בנתה את המיזמים באילת ברמת בניה נמוכה, תוך גרימת ליקויי בניה שונים.

8. במהלך תקופת הבניה העבירו נאשמים 1 ו-2 חלק ניכר מכספי התמורה שקיבלה גן-רווה מהמבקשת, לידי אברג'יל ומקורביו, וגם עשו בהם שימושים פרטיים שונים, תוך ביצוע עבירות מס והלבנת הון. בסופו של יום לא השלימה גן-רווה את בניית המיזמים, ואף נותרה עם חובות כספיים לחלק מספקיה. י"ב דאג לפירעון החובות הללו, וכן דאג להשלמת הבניה ותיקון הליקויים על חשבונה של המבקשת.

9. למבקשת יוחסו עבירות של בניה תוך סטייה מהיתר לפי סעיף 204(ב) לחוק התכנון והבניה, תשכ"ה-1965 (להלן: "חוק התכנון והבניה") בנוסחו הישן, ועבודות בניה שלא ע"י קבלן רשום לפי סעיף 14(א), (ב) ו-(ו) לחוק רישום קבלנים לעבודות הנדסה בנאיות, התשכ"ט-1969 (להלן: "חוק רישום קבלנים"), בכך שכיזמית בניה הוציאה לפועל מיזם באמצעות חברת בניה ללא סיווג קבלני הולם, ולכן גם סטתה מהיתר הבניה שניתן לה.

המבקשת עותרת לפסוק לה הוצאות מהטעמים הבאים:

10. **לא היה יסוד להאשמה** - נטען כי תובע סביר לא היה מגיש כתב אישום בנסיבות העניין.

11. **ראשית**, בדיון בו חזרה בה המשיבה מכתב האישום, הודה בא כוחה כי בתיק מתקיימות נסיבות חריגות בהן רומתה המבקשת על ידי האורגן הבכיר שלה, ונגררה אחריו להליכים ממושכים. עובדה זו, המצביעה על העדר יסוד לאשמה, היתה בידיעת המשיבה כבר מלכתחילה. כתב האישום כולל סתירה פנימית בכך שמחד גיסא הוא מאשים אחרים בכך שרימו את המבקשת לסבור כי גן-רווה היא קבלן מורשה, ומאידך גיסא מואשמת המבקשת בכך שבחרה חברה לא מורשית כקבלן מפתח לביצוע הפרויקטים.

12. **שנית**, מהלכי גופי החקירה והתביעה בהחשדת המבקשת ולאחר מכן האשמתה, נבעו משיקולים זרים, ולצורך יצירת לחץ פסול על י"ב. לראייה, בתחילת החקירה, עת סברו כי ביטון נסחט, לא הוחשדה המבקשת בעבירות הקשורות בסיווג הקבלני של גן-רווה. רק בהמשך, על רקע החשד שהתגבש כי י"ב אינו קורבן סחיטה אלא שותף לקשר, נחקרה המבקשת כחשודה. זאת למרות שהיתה ונשארה קורבן העבירה.

13. הלחץ על ביטון המשיך בהחלטה לצרף את המבקשת לכתב האישום כאן, כחלק מהפרשייה הרחבה שהיא הקורבן בה, ולא להסתפק בערכאה המתאימה (בית המשפט לעניינים מקומיים). בכך אילצה אותה המשיבה לנהל הגנתה במשך שנים ארוכות במסגרת הליך פלילי רחב היקף, שגרם לה להוצאות גדולות ופגיעה במוניטין.

14. **שלישית**, אופן הזיכוי והשלב בו נעשה, לאחר הסיכומים, בעקבות המלצה מפורשת של בית המשפט, ורק כאשר הבינה כי פניו של בית המשפט לזיכוי, מלמדים על חוסר תום לב, שהרי יכולה היתה לעשות כן בשלבים מוקדמים יותר של ההליך.

15. **רביעית**, האכיפה הבררנית שננקטה נגד המבקשת מול אאורה וגן-רווה עצמה, שהיתה העבריינית העיקרית ולא הועמדה לדין בעבירות אלה, הצדיקה להימנע גם מהאשמת המבקשת.

16. **נסיבות אחרות המצדיקות פסיקת הוצאות:**

17. **נסיבות שעניינן הליכי המשפט** - צירוף עניינה של המבקשת לכתב אישום רחב יריעה בבית המשפט המחוזי, והחזרה המאוחרת מכתב האישום מנימוקים שהיו ידועים למשיבה כל העת, גרמו למבקשת להוצאות גבוהות פי כמה מהמשאבים שהייתה נדרשת להקדיש לניהול הגנתה בהליך רגיל. ניהול ההליך הפלילי בדרך זו גרם לפגיעה חריפה בתחושת הצדק וההגיונות.

18. **נסיבות הקשורות בנאשם עצמו** - למבקשת נגרמו סבל ועינוי דין מיותרים בשל ההליך הארוך, שהיה יכול להסתיים תוך מספר חודשים, לו היה מוגש בנפרד ובערכאה הנכונה. גם תדמיתית נפגעה המבקשת מההחלטה להאשימה כחלק מהליך פלילי העוסק בהלבנת הון עבור ארגון פשיעה, ובהיותה חברה ציבורית, היו לכך השלכות כלכליות.

19. **שיקולי מדיניות משפטיים** - מדובר בהתנהלות חמורה של המשיבה, שגרמה לנזקים הן למבקשת והן לקופת הציבור, השחיתה זמן שיפוטי לריק ופגעה באמון הציבור בפרקליטות.

20. **שיעור ההוצאות** - המבקשת עותרת להורות לפסוק לה החזר הוצאות בפועל בסך 444,133 ₪, שכ"ט עו"ד בסך 142,187 ₪ (על בסיס 100 ישיבות), ותוספת של 50% לפי תקנה 9(ב) לתקנות סדר הדין (פיצויים בשל מעצר או מאסר), תשמ"ב-1982 (להלן: "התקנות"). **סה"כ 657,413 ₪**, ולכל הפחות 586,320 ₪.

תגובת המשיבה

21. **יסוד להאשמה** - המשיבה טוענת כי עובר להגשת כתב האישום היו בידיה ראיות לכאורה המבססות סיכוי סביר להרשעה. מהראיות עלה כי גן-רווה אינה חברה קבלנית ולכן נעדרת סיווג קבלני. הסיווג הקבלני של ניסים פינס לא התאים לבניית מיזם בסדר גודל כזה. על פי החוק היה על המבקשת לבחון שאלה זו טרם חתימת החוזה, ובנקל היתה מגלה את העובדות לאשורן.

22. טענת המבקשת לפיה הקבלן המבצע של המיזם היה חברת ב. יאיר 333 וגן-רווה שימשה אך כקבלן משנה, תפקיד שאינו דורש סיווג, נסתרה בהודעת היועץ המשפטי של המבקשת עו"ד איתם לוטן. עו"ד העיד כי בהתקשרות של ב. יאיר 333 עם קבלן מפתח, קבלן המפתח הוא קבלן הביצוע ולא ב. יאיר 333. מכאן, שקבלן הביצוע צריך סיווג קבלני. העד הוסיף כי לו היה יודע שלגן-רווה אין סיווג קבלני מתאים, היה ממליץ שלא להתקשר עמם בחוזה (ת/649 א עמ' 36-37). ב"כ המשיבה הפנה לעדויות נוספות לחיזוק טענת התביעה, לפיה גן-רווה נחזתה גם בעיני הרשויות כקבלן המבצע של המיזם. מדובר בעבירה של אחריות קפידה, ולכן מעמדה של המבקשת כקורבן של מנהלה י"ב אינו רלוונטי, שכן היה עליה לבחון את הסיווג בעצמה.

23. נוכח החשיבות המיוחסת לבנייה באמצעות קבלן מוסמך, על רקע הסיכון הכלכלי והבטיחותי שנשקף מעבודות בניה, פירשו בתי המשפט בהרחבה את הוראת החוק והרחיבו את מעגל הנאשמים הפוטנציאלי. ניתן להאשים בעבירה זו את בעל הזיקה להיתר, את בעל הזיקה למקרקעין, את הקבלן הראשי, או את מי שביצע את הבנייה בפועל. על הקבלן הנטל להראות כי נקט באמצעים סבירים לקיום הוראות החוק.

24. **נסיבות האחרות המצדיקות פסיקת הוצאות** - גם המבקשת נהגה בחוסר תום לב, שכן לאורך שנות ההליך המשפטי לא ביקשה לפצל את הדיון בעניינה, להפרידו או להעבירו לבית המשפט לעניינים מקומיים, למרות שסעיף 88 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982 (להלן: "חסי"פ") מאפשר לה לעשות כן. מכאן, שאף היא סברה בזמנו כי אין מקום לפצל את הדיונים.

25. **אשר לתחשיב ההוצאות**, נציגי המבקשת הופיעו ל- 62 דיונים בלבד, וקיבלו פטור מבית המשפט מדיונים שסברו כי אינם רלוונטיים לעניינם. בנוסף, עדותם של לפחות 60 עדים הייתה רלוונטית לאישום האמור, ולראיה הם נחקרו בנושא על ידי נציגי המבקשת או על ידי באי כוח הנאשמים האחרים. גם מטעם זה היה סביר לכלול את המבקשת בכתב האישום.
26. **אשר לאכיפה בררנית**, טוענת המשיבה כי לא ניתן להשליך מעניינה הייחודי של המבקשת למקרים אחרים. מדובר בנסיבות מיוחדות: ראש ארגון פשיעה שלט בחברה קבלנית, קיבל החלטות, כולל בניהול הבניה, העסיק מקורבים, כגון מנהל עבודה ללא ניסיון בתחום (בנישו) ואחרים, ועשה בה שימוש כפלטפורמה להעברת מיליוני שקלים לידי, תוך שהארגון המרכזי במבקשת משתף עמו פעולה. י"ב היה מודע לזהות בעלי גן-רווה, ומכאן שהיה מודע אף לאופן בו תתבצע הבניה. בנסיבות מיוחדות אלה, קיים שוני מהותי בין המבקשת לבין יזמים אחרים.
27. חברת אאורה לא עמדה לדין, היות ומחומר הראיות עלה כי אופי העבודה שלה מול גן-רווה היה שונה במהותו, בכך שהפיקוח היה צמוד יותר (פיקוח יומיומי של מהנדס, מיכאל אהרונביץ). את גן-רווה לא היה מקום להעמיד לדין, בהיותה חברה שאינה פעילה, אינה רשומה ברשם הקבלנים ולא ניתן להשוותה למבקשת - חברה ציבורית שבנתה מיזמים רבים. לכן האכיפה מול המבקשת הייתה עניינית, ולא בררנית.
28. **חישוב הפיצוי על ידי המבקשת** - מדובר בתחשיב מטעה. בנוסף לסכומים שנקבעו כהוצאות בפועל על פי סעיף קטן (א) לתוספת, דרשה המבקשת הוצאות נוספות עבור לימוד התיק ועבודת ההכנה. סעיף קטן (א) לא נועד לשפות נאשם עבור שכ"ט עו"ד. המבקשת גם לא התייצבה לכל הדיונים להם טענה. הסכום המירבי שבסמכות בית המשפט לפסוק עומד על 88,523 ₪, ממנו יש להפחית את הסכום שהיה נחסך לו היתה המבקשת עותרת להפרדת הדיונים בעניינה, ולבטח אינה זכאית להגדלת הסכום ב- 50% לפי סעיף 9(ב) לתקנות.

דין

29. לאחר שעיינתי בטענות הצדדים, נחה דעתי כי דין הבקשה להתקבל באופן חלקי.
30. סעיף 80 לחוק העונשין מונה שתי עילות לפסיקת הוצאות: העדר יסוד להאשמה, או נסיבות אחרות המצדיקות זאת.
31. **יסוד להאשמה** - המבקשת זוכתה בהסכמה, ולכן לא נערך דיון בתשתית הראייתית שעמדה בפני המשיבה עובר להגשת כתב האישום. אדון בה לפיכך עתה, ולאחר מכן אתייחס לשיקולים אחרים שהיה על תובע סביר לשקול טרם הגשת כתב האישום.
32. אין חולק שלא גן-רווה ולא פינס היו מורשים מבחינת חוק רישום קבלנים, לקבל עליהם מיזם בסדר גודל כזה. גן-רווה לא הייתה קבלן רשום כלל, ואילו רישיון הקבלן של פינס, גם לפני שנשלל, התאים לעבודות קטנות יותר. הדברים היו ידועים לכל בעלי התפקידים הרלוונטיים, בפרט למנהל ב. יאיר 333 יורם ביטון, עובר לחתימת החוזים. כאמור בהכרעת הדין, התקשרות עם קבלני משנה ללא סיווג קבלני הייתה נוהג רווח בב. יאיר 333 מאז ומתמיד (פסקאות 160 - 170 להכרעת הדין).
33. טענת ההגנה של כלל הנאשמים, כולל המבקשת, הייתה כי חברת הבניה שקיבלה על עצמה את הקמת המיזם מול המבקשת, כקבלן מבצע, היא ב. יאיר 333, האוחזת בסיווג הולם לבניית המיזם. גן-רווה פעלה כקבלן משנה, אשר אינו חייב להיות קבלן רשום.

34. המשיבה טענה מנגד, כי גן-רווה הייתה "קבלן מפתח" שביצע את בניית המיזמים, על פי הסכם פאושלי, ללא פיקוח ממשי. משמעות הדבר, שהבניה בכללותה הייתה מופקדת למעשה בידיה של גן-רווה, היא "הקבלן המבצע" כאמור בסעיף 14(א) לחוק רישום קבלנים, ומשכך היה עליה להיות קבלן רשום בעל סיווג הולם.
35. נוכח גזרת המחלוקת, השאלה שעמדה על הפרק הייתה מעמדה של גן-רווה באתר, והאם יש לראות בה קבלן מבצע של העבודות, כאמור בחוק רישום קבלנים, או קבלן משנה של ב. יאיר 333. החלופה הראשונה מקימה את יסודות העבירות המיוחדות למבקשת.
36. בידי המשיבה הייתה, עובר להגשת כתב האישום, תשתית ראייתית הקושרת את גן-רווה לבניית המיזמים כקבלן מבצע. היו בידיה ראיות לכך ששירותיה של גן-רווה נשכרו למטרת ביצוע **מכלול** עבודות הבניה, בפיקוח מינימאלי של ב. יאיר 333, וזה היה מצב הדברים בפועל. גן-רווה גם נחזתה על ידי אגף הרישוי בעיריית אילת, כקבלן המבצע ואף דיווחה לו בתוקף מעמדה זה.
37. בנוסף, נוסחם המעורפל של ההסכמים עם ב. יאיר 333 (שם הוצהר מחד גיסא כי גן-רווה מעסיקה קבלן רשום, ומאידך גיסא היה ברור כי העבודות דורשות סיווג גבוה יותר מזה שאחז בו פינס), מלמד על הבנה שקיים קושי משפטי להעסיק קבלן מפתח שאינו אחוז בסיווג קבלני הולם.
38. כך שטרם הגשת כתב האישום היתה בידי המשיבה תשתית ראייתית מספקת **להאשים** את המבקשת בעבירה על פי סעיף 14(א) לחוק רישום קבלנים, ואין לומר כי הוגש ללא בסיס, או על בסיס רעוע.
- "...על מנת להיכנס לקטגוריה של העילה הראשונה המצדיקה פיצוי והחזר הוצאות, יש צורך להוכיח כי כתב האישום הוגש מבלי שהיה לו בסיס כלשהו, או שהיסוד להאשמה היה רעוע ביותר...מדובר אפוא בסיטואציות חריגות של זדון, חוסר תום לב, רשלנות חמורה ביותר, או אי סבירות מהותית ובולטת..."** (ע"פ 5097/10 גל (אשר) בוגנים נ' מדינת ישראל, פסקה 18 (נבו) 15.01.2013).
39. אשר לסתירה הפנימית לה טוענת המבקשת, בין המרמה הנטענת בכתב האישום, לבין הפרת חובתה של המבקשת (ככל שהיתה חייבת להעסיק קבלן רשום), לבדוק את הסיווג מול רשם הקבלנים ולא להסתמך על הצהרות, איני רואה כך את הדברים. יכול אדם להיות מרומה על ידי אחר ובד בבד להפר חובות בדיקה המוטלות עליו בקשר לנושא המרמה.
40. המבקשת מוסיפה וטוענת כי במסגרת העילה של העדר יסוד לאשמה, נכללים גם שיקולים של אכיפה בדרנית לעומת גן-רווה ואאורה, והתנהגות לא ראויה של רשויות החקירה והתביעה בכך שהחשידו והאשימו את המבקשת רק על מנת ללחוץ על י"ב. כל אלה אמורים היו למנוע מתובע סביר להגיש כתב אישום נגד המבקשת, גם אם נתגלו ראיות לכאורה.
41. **איני מקבלת את הטענה לאכיפה בדרנית** מול חברת אאורה, היות ואין מדובר בקבוצת שווים. היקף הפיקוח של אאורה על עבודת גן-רווה כלל פיקוח יומי של מהנדס, ובכך הוא שונה מהפיקוח המינימאלי של ב. יאיר 333.
42. לצד זאת, לטעמי היה מקום לבחון ביתר תשומת לב את **העניין לציבור בהגשת כתב האישום**, בנסיבות המיוחדות של העניין, בו הואשם בעבירות קלות, קורבן מרמה שהפסיד בגינה עשרות מיליוני ₪. בבחינת האינטרס הציבורי נזכיר כי מחומר החקירה לא עלה חשד לפגיעה בבטיחות הבניה, שהוא אחד הערכים המוגנים על ידי החוק. עוד עלה, כי המבקשת פיצתה על חשבונה את קוני הדירות שנתגלו ליקויים בדירותיהם. על כן, האינטרס הציבורי במיצוי הדין עם המבקשת, קורבן העבירות מהן ניזוקה קשות, לכאורה אינו מובהק. זאת ועוד, הצד הישיר לחוזי

הבניה עם גן-רווה, ולכן גם האחריות לביצוע העבירות היא ב. יאיר 333. נגדה לא הוגש כל הליך, למרות שניתן לעשות כן לפי סעיף 208(א)(6) או (8) לחוק התכנון והבניה בנוסחו הקודם. על כן, איני משוכנעת שתובע סביר היה מחליט להגיש כתב אישום בנסיבות העניין, הגם שבשאלה זו איני קובעת מסמרות, בהעדר תשתית עובדתית ביחס לנעשה במקרים דומים.

43. **נסיבות אחרות המצדיקות זאת** - במסגרת עילה זו נבחן ההליך כולו כמכלול. הפגיעה שנגרמה לנאשם כתוצאה מההליך, כולל שיקולי צדק, מול חלקו של הנאשם והתנהלותו בהליך.

"...הנסיבות הנשקלות במסגרת עילה זו הן גמישות וכוללות בין השאר: נסיבות הנוגעות להליך המשפטי עצמו, לטיב זיכוי של המבקש ולנסיבותיו האישיות של המבקש שזוכה. עילת-עוללות זו מאפשרת לבית המשפט לשקול גם שיקולים של צדק אף מקום בו 'היה (מלכתחילה) יסוד לאשמה'. כאן יש לקחת בחשבון, מחד גיסא, את הנזקים האישיים שנגרמו למבקש והיקפם, ובכלל זה - בין היתר, את מידתיות הפגיעה בזכויותיו החוקתיות...מושג-מפתח לענין העילה השניה הוא לפיכך "העוול" שנגרם לנאשם שזוכה... ובתוך כך יש להביא בחשבון גם את התנהלותו ביחס להליך וכן שיקולים אחרים שעניינם באופן טיפולן של המשטרה ושל התביעה במכלול... מאחר שמבחנה של העילה 'הרחבה' הנ"ל הוא: "מבחן מאזן של צדק" - גם התוצאה הנובעת ממבחן זה, צריכה להיות מאוזנת וגמישה יותר" (ע"פ 5097/10 הנ"ל פסקאות 19 - 20).

44. גם אם סברה המשיבה כי האינטרס הציבורי מצדיק הגשת כתב אישום כנגד המבקשת, לטעמי לא היתה הצדקה להעמידה לדין ביחד עם העבריינים שרימו אותה. מדובר במהלך המרע את מצבה. אילו היה עניינה מופרד מעניינם של יתר הנאשמים, היא היתה עומדת לדין בבית המשפט לעניינים מקומיים, כתב האישום היה עוסק רק בעבירות המיוחסות לה ולא בפרשיה הרחבה, חומר החקירה היה מצומצם, וחזקה על ההליך שהיה מסתיים תוך מספר חודשים.

45. ב"כ המשיבה טען כי ב"כ המבקשת חקרו עדים רבים, ומכאן שכדי להוכיח את האישום כנגד המבקשת, היו נדרשים גם בבית המשפט לעניינים מקומיים עדים רבים. איני מקבלת טענה זו. גזרת המחלוקת פורטה על ידי לעיל, היא צרה ביותר ודרשה עדותם של עדים ספורים בלבד. העובדה שהסניגורים החליטו לחקור עדים נוספים שממילא זומנו להעיד, אינה ראייה חלוטה לחיוניותם להוכחת העבירות. לבטח לא נדרשו 60 עדים כטענת המשיבה, כדי להוכיח את העבירות שיוחסו למבקשת.

46. הגשת האישום ביחד עם הפרשיה העיקרית גרמה להימשכות ההליך, על כל ההשלכות שלו על המבקשת, כולל הגדלת ההוצאות עבור ייצוג משפטי באופן לא פרופורציוני וכולל פגיעה בשמה הטוב עקב גרירתה לפרשיית פשע חמורה.

47. מהצד השני יש להביא בחשבון גם את התנהלות המבקשת ביחס להליך, ובפרט את מחדלה לעתור להפרדת האישומים לפי סעיף 88 לחסד"פ.

48. ב"כ המבקשת טען כי לא מוטלת על נאשם חובה לתקן את מחדליה של התביעה. עוד טען כי עו"ד פורת בא כוחה הקודם של המבקשת, הודיע בתחילת ההליך כי הגיש בקשה כזו, אך היא לא נמצאה בנט המשפט.

49. איני מקבלת טענות אלה. מהודעתו של עו"ד פורת בפרוטוקול מיום 6.9.16, עולה כי מהלך כזה עלה בדעתה של המבקשת כבר בתחילת ההליך. מהעובדה שלא הוגשה כל בקשה, לא לפני ההודעה ובעיקר לא לאחריה, לאורך כל שנות ניהול ההליך, עולה כי המבקשת נמלכה בדעתה והחליטה שלא לעתור להפרדת האישום נגדה. איני יודעת מדוע החליטה כך, ואילו אינטרסים שלה שירתה החלטה זו, **אולם ברור כי מדובר בהחלטה מודעת ומושכלת.**

50. אשר לתוצאתה של בקשה להפרדת האישומים, אילו הוגשה, ברי כי לא ניתן לדעת בחוכמה שבדיעבד, מה הייתה. סביר עם זאת להניח, בשים לב למכלול הנסיבות שפורטו לעיל ושהיו ידועות כבר מתחילת ההליך, שהייתה מתקבלת, והמשיבה הייתה מצווה להגיש כתב אישום נפרד בערכאה הנכונה.

51. גם במקרה של דחיית הבקשה, המבקשת הייתה נחזית לפחות כמי שעשתה צעד כלשהו להקטנת הנזק שניתן היה לראותו מראש, בניהול ההליך ארוך ומורכב לאורך שנים, למרות שהיא עצמה מואשמת בשתי עבירות קלות יחסית. טענת המבקשת לפיה לא מוטלת על נאשם חובה לתקן את מחדליה של התביעה, אינה יכולה להישמע בהליך לפי סעיף 80, במסגרתו תובע נאשם שיפוי בגין הוצאות. בנדון זה איננו רחוקים מרחק רב מהמשפט האזרחי ומחובת הקטנת הנזק. ראו לעניין זה דבריו של כב' השופט מ. חשין (כתוארו אז) בע"פ 4466/98 ראמי דבש נ' מדינת ישראל, פד"י נו(3) 73 (2002) בפסקה 17: **"עוד נגלה, כי הגורם העיקרי אשר הביא להטלתה של חובת פיצוי ושיפוי על המדינה עשוי אותו חומר שעשה את עוולת הרשלנות בניזיקין. הוא אשר אמרנו: הרוח המנשבת בהוראת סעיף 80 היא הרוח המנשבת בעוולת הרשלנות שבניזיקין אף-היא"**.

52. על כן, לטעמי, יש במחדלה של המבקשת לנקוט מהלך להקטנת ההוצאות, טעם שיש בו כדי להשפיע משמעותית על הסכום שיש לפסוק לה.

53. שיקול רלוונטי נוסף הוא **חזרת המשיבה מהאישום בהתאם להמלצת בית המשפט**. אמנם החזרה נעשתה בשלב מתקדם של ההליך, לאחר הגשת הסיכומים ונוכח המלצת בית המשפט, אולם תוצאתה היא זיכוי המבקשת ללא זכות ערעור שהיתה נתונה למשיבה אילו נכתבה הכרעת דין מזכה. בכך הוטב מצב המבקשת, לעומת נאשם אחר שזוכה.

בשים לב לכל האמור לעיל אני מקבלת את הבקשה ומחייבת את המשיבה לשלם למבקשת הוצאות הגנתה בסך 50,000 ₪.

ניתנה היום, י' ניסן תשפ"ב, 11 אפריל 2022, בהעדר הצדדים.